

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-7-03

Druk nr 1301
Warszawa, 31 stycznia 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o repatriacji.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

Ustawa
z dnia.....
o zmianie ustawy o repatriacji.

Art. 1. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. Nr 106, poz. 1118 z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 1 ust. 2, art. 4, art. 9, art. 10, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 17 ust. 9, art. 30 ust. 2 i art. 31 ust. 1, w różnym przypadku wyrazy „wiza w celu repatriacji” oraz w art. 8 i art. 29 ust. 2 wyrazy „wiza repatriacyjna” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „wiza wjazdowa w celu repatriacji”;
- 2) użyty w art. 2 pkt 2, art. 7, art. 14 ust. 2, art. 17 ust. 1 pkt 3 i art. 41 ust. 3, w różnym przypadku wyraz „niepełnoletni” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „małoletni”;
- 3) w art. 2 w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) karcie pobytu – oznacza to dokument wydany cudzoziemcowi, który uzyskał zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenie na osiedlenie się, status uchodźcy lub zgodę na pobyt tolerowany.”;
- 4) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:
„Rozdział 2 Nabycie obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji i udzielanie zezwoleń na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta”;
- 5) w art. 5:
 - a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

- „4a. Od decyzji w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.
- 4b. Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach o stwierdzenie polskiego pochodzenia jest Prezes Urzędu.”,
- b) uchyla się ust. 5;
- 6) w art. 11:
- a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zagranicznych może uchylić, jeżeli:
- 1) osoba polskiego pochodzenia zostanie skazana w Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne na karę co najmniej roku pozbawienia wolności lub
 - 2) osoba polskiego pochodzenia zostanie skazana poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, będące zbrodnią w rozumieniu prawa polskiego, na karę co najmniej roku pozbawienia wolności, lub
 - 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe, lub
 - 4) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa, lub
 - 5) wyjdą na jaw dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, który wydał decyzję.
3. Minister właściwy do spraw zagranicznych uchyla decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji, jeżeli ustali istnienie podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji, określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.”;

7) w art. 12:

a) w ust. 2 w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) uchwała rady powiatu, zawierająca zobowiązanie zapewnienia miejsca w domu pomocy społecznej na terenie powiatu.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uchwała oraz oświadczenie, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, powinny zawierać w szczególności wskazanie lokalu mieszkalnego, formę udostępnienia tego lokalu, wskazanie źródeł uzyskiwania lub zapewnienia dochodu.”;

8) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

art. 12a. 1. Wizę wjazdową w celu repatriacji lub decyzję o przyrzeczeniu wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji wydaje albo odmawia jej wydania konsul właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o jej wydanie, po uzyskaniu zgody Prezesa Urzędu. Jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes wnioskodawcy, minister właściwy do spraw zagranicznych może wyznaczyć innego konsula.

2. Przed wyrażeniem zgody, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu może wystąpić do Komendanta Głównego Straży Granicznej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu oraz Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o przekazanie informacji o cudzoziemcu, mających znaczenie dla przeprowadzenia postępowania.

3. Organy, do których Prezes Urzędu zwrócił się o przekazanie informacji, w terminie 30 dni są obowiązane je udostępnić w zakresie niezbędnym do prowadzonego postępowania.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, termin, o którym mowa w ust. 3, może być przedłużony do 3

miesiący, o czym organ obowiązany do przekazania informacji zawiadamia na piśmie Prezesa Urzędu.”;

- 9) uchyla się art. 13;
- 10) w art. 14 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, należy uwzględnić czynności niezbędne do podjęcia decyzji w sprawach o uznanie za osobę polskiego pochodzenia oraz w sprawach o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji, a także potrzebę zapewnienia sprawności i prawidłowości postępowania.”;
- 11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Małżonkowi wnioskodawcy, który nie jest osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniemu pozostającemu pod władzą rodzicielską wnioskodawcy lub małżonka wnioskodawcy, zamierzającemu osiedlić się wspólnie z wnioskodawcą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się zezwolenia na osiedlenie się.

 2. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się małżonka wnioskodawcy oraz małoletniego pozostającego pod władzą rodzicielską wnioskodawcy lub małżonka wnioskodawcy, zamierzającego osiedlić się wspólnie z wnioskodawcą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dołącza się do wniosku o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji.
 3. Zezwolenia na osiedlenie się udziela lub odmawia jego udzielenia oraz wydaje kartę pobytu osobom, o których mowa w ust. 1, Prezes Urzędu.
 4. Do udzielenia zezwolenia na osiedlenie się stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

5. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zawiadomić o utracie karty pobytu i o jej odzyskaniu Prezesa Urzędu.”;

12) w art. 16 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Za repatrianta może być uznana osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest pochodzenia polskiego,
- 2) przed dniem wejścia w życie ustawy zamieszkiwała na stałe na terytorium, o którym mowa w art. 9,
- 3) nie zachodzą wobec niej okoliczności, o których mowa w art. 8,
- 4) przebywała na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego w związku z pobieraniem nauki w szkole wyższej jako stypendyście strony polskiej na podstawie przepisów o podejmowaniu i odbywaniu studiów przez osoby niebędące obywatelami polskimi,
- 5) złoży wniosek do wojewody w terminie 12 miesięcy od ukończenia szkoły wyższej.

2. Organem właściwym do wydania decyzji o uznaniu za repatrianta osoby, o której mowa w ust. 1, jest wojewoda właściwy ze względu na zamierzone miejsce osiedlenia się tej osoby.”;

13) w art. 17:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pokrycie kosztów przyjazdu do Rzeczypospolitej Polskiej repatrianta i członków jego najbliższej rodziny, w wysokości cen biletów kolejowych drugiej klasy ze stolicy państwa pochodzenia do, będącego siedzibą wojewody miasta na terenie tego województwa, w którym znajduje się miejsce osiedlenia się repatrianta,”,

- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

- „1a) pokrycie kosztów przewozu jego mienia, w wysokości ceny jednego biletu kolejowego drugiej klasy ze stolicy państwa pochodzenia do miasta stanowiącego siedzibę wojewody na terenie tego województwa, w którym znajduje się miejsce osiedlenia się repatrianta,”;
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Pomoc, o której mowa w ust. 1, przyznaje oraz ustala jej wysokość, w drodze decyzji, Prezes Urzędu.”;
- 14) w art. 18 ust.1 otrzymuje brzmienie:
„1. Osobie, której wydano decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji, a także członkom jej najbliższej rodziny, konsul może zapewnić pokrycie kosztów uczestnictwa w kursie nauki języka polskiego.”;
- 15) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Pomoc, o której mowa w art. 17 ust. 2 i 3, oraz zwrot kosztów, o którym mowa w art. 22, mogą być udzielone w terminie 24 miesięcy od dnia nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego.”;
- 16) art. 21 otrzymuje brzmienie:
„Art. 21. 1. Gminie, która zapewni lokal mieszkalny repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta, udziela się dotacji z budżetu państwa na podstawie porozumienia zawartego z właściwym wojewodą. Dotacja może być przyznana do wysokości kwoty stanowiącej iloczyn 45 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i wysokości wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² na terenie danego powiatu ogłaszanego przez wojewodę na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 z późn. zm.²⁾), obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

2. Dotacji udziela się gminie, której rada gminy podjęła uchwałę, w której zobowiązała się do zapewnienia lokalu mieszkalnego nieokreślonym imiennie repatriantom i do zawarcia, na czas nieokreślony, umowy nadającej im tytuł prawny do lokalu mieszkalnego.
3. Dotacja, o której mowa w ust. 1, jest przeznaczona na dofinansowanie zadań własnych gminy.
4. Wniosek o przyznanie dotacji gmina składa do właściwego wojewody.
5. Przy udzielaniu dotacji gminie, która zapewni lokal mieszkalny repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta, uwzględnia się wielkość lokalu mieszkalnego, jego wyposażenie i stan techniczny oraz lokalizację, a także ewentualne koszty poniesione przez gminę w związku z zapewnieniem repatriantowi i członkom jego najbliższej rodziny lokalu mieszkalnego.
6. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać w szczególności:
 - 1) szczegółowy opis udzielonej repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta pomocy mieszkaniowej,
 - 2) wysokość dotacji należnej gminie zapewniającej lokal mieszkalny i tryb płatności,
 - 3) tryb kontroli podejmowanych przez gminę działań,
 - 4) sposób rozliczenia udzielonej dotacji.”;

17) art. 22 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 22. 1. Gmina może udzielić repatriantowi pomocy polegającej na przeprowadzeniu remontu lub adaptacji lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Zadanie gminy, o którym mowa w ust. 1, jest zadaniem z zakresu administracji rządowej, przy czym wysokość

środków przekazywanych gminie z budżetu państwa na jego realizację nie może przekroczyć wysokości kwoty stanowiącej równo-wartość iloczynu kwoty 4 120 zł i liczby członków najbliższej rodziny repatrianta.

3. Kwota, o której w ust. 2, ulega corocznie podwyższeniu na następny rok w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszych trzech kwartałów w roku, w którym kwota ta ulega podwyższeniu, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.
4. Pomocy, o której mowa w ust. 1, nie udziela się repatriantowi, któremu gmina zapewniła lokal mieszkalny w trybie określonym w art. 21 ust. 2.”;

18) rozdział 6 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 6 Aktywizacja zawodowa repatriantów.

Art. 23. 1. Aktywizację zawodową repatrianta, który nie ma możliwości samodzielnego podjęcia pracy, starosta właściwy ze względu na jego miejsce zamieszkania może zapewnić przez:

- 1) zwrot części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych,
- 2) zwrot części kosztów poniesionych przez pracodawcę na:
 - a) utworzenie stanowiska pracy,
 - b) przeszkolenie repatrianta,
 - c) wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenie społeczne.
2. Zwrotu kosztów poniesionych na aktywizację zawodową prowadzoną w formach, o których mowa w ust. 1, można dokonywać w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego.

3. Każda z form aktywizacji zawodowej, o których mowa w ust. 1 pkt 2, może być zastosowana jeden raz.
4. Łączna kwota zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na aktywizację zawodową we wszystkich formach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie może przekroczyć dwunastokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

- Art. 23a.
1. Zwrot części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych następuje na podstawie umowy zawartej między starostą a repatriantem.
 2. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna określać w szczególności:
 - 1) zasady wypłacania i wysokość zwracanej kwoty,
 - 2) prawa i obowiązki stron umowy, a w szczególności:
 - a) zobowiązanie repatrianta do zwrotu wypłaconej kwoty, na zasadach określonych przez starostę, w przypadku nieuzasadnionego przerwania nauki lub jej niepodjęcia,
 - b) prawo starosty do oceny wykonywania przez repatrianta obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych.
 3. Wysokość kwoty zwracanej na podstawie umowy, o której mowa w ust. 2, stanowi połowę kosztów związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, nie więcej jednak niż równowartość dwukrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.
 4. Kosztami podnoszenia kwalifikacji zawodowych są opłaty za naukę oraz opłaty za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego.

- Art. 24.
1. Jeżeli repatriant nie posiada kwalifikacji zawodowych lub posiada kwalifikacje, na które brak jest ofert na lokalnym

- rynku pracy, może być przeszkolony w celu zdobycia, podniesienia lub zmiany jego kwalifikacji.
2. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 1, polega na:
 - 1) przyuczeniu do zawodu lub przekwalifikowaniu repatrianta,
 - 2) podniesieniu kwalifikacji zawodowych
 - w ramach stosunku pracy,
 - 3) wykonywaniu przez repatrianta zadań lub czynności w siedzibie przyszłego pracodawcy bez nawiązywania stosunku pracy, które umożliwią repatriantowi nabycie umiejętności praktycznych do samodzielnego wykonywania pracy po zakończeniu przeszkolenia.
 3. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza pracodawca, z tym że przeszkolenie polegające na przyuczeniu do zawodu, przekwalifikowaniu lub podniesieniu kwalifikacji zawodowych repatrianta, może przeprowadzić, na zlecenie pracodawcy, instytucja szkoleniowa.
 4. Pracodawca przeprowadzając przeszkolenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, jest obowiązany ubezpieczyć repatrianta od następstw nieszczęśliwych wypadków.
 5. Pracodawca przeprowadzając przeszkolenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, jest obowiązany do:
 - 1) zapewnienia repatriantowi profilaktycznej ochrony zdrowia w zakresie przewidzianym dla pracowników,
 - 2) przeszkolenia repatrianta, na zasadach przewidzianych dla pracowników, w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz zapoznania go z obowiązującym regulaminem pracy,
 - 3) przydzielenia repatriantowi odzieży i obuwia roboczego, środków ochrony indywidualnej oraz dodatków przewidzianych dla pracowników.

6. Przeszkolenie repatrianta powinno trwać nie dłużej niż 6 miesięcy, a w przypadkach uzasadnionych programem przeszkolenia – nie dłużej niż 12 miesięcy.
7. Pracodawca otrzymuje zwrot kosztów przeszkolenia, w wysokości do trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, pod warunkiem zatrudnienia repatrianta przez co najmniej 24 miesiące.
8. Kosztami przeszkolenia, o których mowa w ust. 7, są:
 - 1) faktyczne koszty przeszkolenia poniesione przez pracodawcę, uzasadnione programem przeszkolenia, który został zrealizowany przez pracodawcę lub instytucję szkoleniową,
 - 2) koszt ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków,
 - 3) koszt przejazdu i zakwaterowania, jeżeli przeszkolenie odbywa się w innej miejscowości niż miejsce zamieszkania repatrianta,
 - 4) koszt niezbędnych badań lekarskich,
 - 5) koszt niezbędnych opłat za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego.

- Art. 25. 1. Starosta może dokonywać zwrotu poniesionych przez pracodawcę kosztów wynagrodzenia, nagród oraz składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia repatrianta pod warunkiem, że będzie on zatrudniony przez co najmniej 24 miesiące.
2. Zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się przez okres do 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy o pracę między repatriantem a pracodawcą.
 3. Zwrot kosztów obejmuje koszty do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, w okresie miesięcznym, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

Art. 26. Starosta może zwrócić poniesione przez pracodawcę koszty na utworzenie stanowiska pracy dla repatrianta, pod warunkiem, że repatriant będzie zatrudniony przez co najmniej 24 miesiące.

Art. 27. 1. Zwrot części kosztów poniesionych przez pracodawcę na przeszkolenie repatrianta, wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenie społeczne oraz utworzenie stanowiska pracy, następuje na podstawie umowy zawartej między starostą a pracodawcą.

2. Starosta zawiera umowę, o której mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) pracodawca wypełnia zobowiązania wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i nie posiada zadłużeń z tytułu zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa,
- 2) pracodawca dotrzymał warunków innych umów zawartych z organami zatrudnienia,
- 3) doradca zawodowy powiatowego urzędu pracy wydał pozytywną opinię odnośnie predyspozycji repatrianta do wykonywania pracy będącej przedmiotem zwrotu kosztów.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna określać w szczególności:

- 1) sposób zwrotu kosztów,
- 2) zasady wypłacania i wysokość zwracanej kwoty,
- 3) prawa i obowiązki stron umowy, a w szczególności:
 - a) zobowiązanie pracodawcy do zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami, na zasadach określonych przez starostę, w przypadku niedotrzymania przez pracodawcę warunków umowy,
 - b) prawo starosty do kontroli pracodawcy w zakresie prawidłowości prowadzenia aktywizacji zawodowej repatrianta.

4. Do umowy, której przedmiotem jest zwrot kosztów przeszkolenia, dołącza się opracowany przez pracodawcę program tego przeszkolenia.
5. W przypadku zawarcia przez starostę umowy, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się form aktywizacji zawodowej na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2001 r. Nr 6, poz. 56 z późn. zm.³⁾) w okresie obowiązywania umowy.

- Art. 28. 1. Formy aktywizacji zawodowej, o których mowa w art. 23 ust. 1, są finansowane w formie dotacji ze środków wyodrębnionych na ten cel w budżetach wojewodów.
2. Starosta organizujący aktywizację zawodową repatriantów może ubiegać się o środki na ten cel, składając wniosek do właściwego wojewody.
 3. Zadania starosty w zakresie aktywizacji zawodowej repatriantów są zadaniami z zakresu administracji rządowej.
 4. Minister właściwy do spraw pracy oraz wojewodowie i marszałkowie województw udzielają starostom wszechstronnej pomocy w organizacji aktywizacji zawodowej repatriantów.”;

19) w art. 29 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencję prowadzi Prezes Urzędu.”;

20) w art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prezes Urzędu prowadzi ewidencję osób ubiegających się o wydanie wizej wjazdowej w celu repatriacji i członków ich rodzin, które nie posiadają w Rzeczypospolitej Polskiej zapewnionego lokalu mieszkalnego lub źródła utrzymania.”;

21) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Konsul prowadzi rejestr złożonych wniosków i decyzji wydanych w sprawach:

- 1) wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji,
- 2) udzielenia zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta.”;

22) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. Prezes Urzędu prowadzi centralny rejestr wniosków, decyzji i postanowień wydanych w sprawach:

- 1) wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji,
- 2) udzielenia zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta,
- 3) uznania za repatrianta,
- 4) udzielenia pomocy repatriantom ze środków budżetu państwa.”;

23) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb postępowania w sprawach:
 - a) podziału rezerwy celowej budżetu państwa,
 - b) udzielania staroście dotacji na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów,
 - c) udzielania dotacji gminie, która zapewni repatriantom lokal mieszkalny,
 - d) przekazywania staroście z budżetu wojewody środków finansowych na pokrycie wydatków związanych z udzieleniem repatriantom pomocy,
 - 2) wzory wniosków o udzielenie staroście i gminie dotacji, o której mowa odpowiednio w pkt 1 lit. b i c.
2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, należy w szczególności uwzględnić konieczność sprawnego i terminowego dokonywania czynności w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz określić informacje, które powinny zawierać wnioski w tych sprawach.”.

Art. 2. 1. Małżonkowi repatrianta, który nie jest osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniemu pozostającemu pod władzą rodzicielską repatrianta lub jego małżonka, którzy osiedlili się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wspólnie z repatriantem, przybyłym do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400 z późn. zm.⁴⁾) lub ustawy określonej w art. 1, i którzy, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, złożą wnioszek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, udzieli tego zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Małżonkowi repatrianta, który nie jest osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniemu pozostającemu pod władzą rodzicielską repatrianta lub jego małżonka, o których mowa w ust. 1, odmawia się zezwolenia na osiedlenie się, jeżeli zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

3. Małżonkowi repatrianta, który nie jest osobą polskiego pochodzenia, o którym mowa w ust. 1, można odmówić zezwolenia na osiedlenie się mimo spełnienia wymogów, o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2003 r. o cudzoziemcach – ze względu na jego zobowiązania wobec kraju pochodzenia lub osób w nim zamieszkałych.

Art. 3. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy starostowie stają się stronami umów zawartych przez zarządy gmin z pracodawcami zatrudniającymi repatriantów.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy starostowie przejmują zobowiązania i należności gmin znajdujących się na terytorium danego powiatu, wynikające z dotacji udzielonych tym gminom przez wojewodów na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów.

3. Przepis art. 23 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do zwrotu kosztów poniesionych przez repatrianta po dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 4. Gminy, których rady gmin podjęły, przed dniem wejścia w życie ustawy, uchwałę o zapewnieniu lokalu mieszkalnego z zasobów komunalnych nieokreślonym

imiennie repatriantom, otrzymują dotację w wysokości obliczonej na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 5. Rejestry prowadzone na podstawie art. 32 i art. 33 ustawy określonej w art. 1, stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, rejestrami, o których mowa w art. 1 pkt 20 i 21 niniejszej ustawy.

Art. 6. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień zmienianych niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, zachowują moc przepisy dotychczasowe.

Art. 7. Ogłoszenie jednolitego tekstu ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji nastąpi w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 2003 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 17 w zakresie dotyczącym art. 22 ust. 3, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o repatriacji powstał w wyniku uwzględnienia postulatów zgłoszonych podczas uzgodnień międzyresortowych projektu ustawy o cudzoziemcach, dotyczących konieczności wydzielenia zmian wprowadzanych przez ten projekt w ustawie o repatriacji, do odrębnego uregulowania. Rozwiązanie powyższe zastosowano ze względu na zakres przedmiotowy i ilość proponowanych zmian w ustawie o repatriacji.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. Nr 106, poz. 1118, z 2001 r. Nr 42, poz. 475 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 127, poz. 1090). Proponowane regulacje mają na celu przede wszystkim usprawnienie samej procedury wydawania wiz wjazdowych w celu repatriacji, jak i udzielania pomocy repatriantom po ich przybyciu do Polski. Potrzeba dokonania zmian

wynika także z konieczności dostosowania przepisów o repatriacji do regulacji wprowadzanych w projekcie ustawy o cudzoziemcach. Proponowany zakres nowelizacji ma na celu zapewnienie jednolitej terminologii w zakresie cudzoziemców w całym systemie prawnym, a także wyeliminowanie dotychczas istniejących sprzeczności i luk prawnych.

W związku z powyższym w projektowanej nowelizacji ustawy o repatriacji przewidziano wprowadzenie, a jednocześnie i ujednoczenie nazwy wizej, tj. wizej wjazdowej w celu repatriacji, dostosowując ją do terminologii stosowanej w projekcie ustawy o cudzoziemcach. Ponadto także w celu ujednoczenia terminologii wprowadzono w ustawie zmianę polegającą na zastąpieniu pojęcia „nieletni” terminem „małoletni”.

W art. 5 dodano przepis wskazujący, że od decyzji w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu, a także przewidziano Prezesa Urzędu jako organ wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach o stwierdzenie polskiego pochodzenia. Zmiana art. 11 ustawy dotyczy zniesienia ograniczenia czasowego dla ministra właściwego do spraw zagranicznych do uchylecia decyzji o przyrzeczeniu wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji. Organ ten powinien bowiem mieć nieograniczoną w czasie możliwość uchylecia tej decyzji w przypadku zaistnienia okoliczności przewidzianych w ustawie.

W art. 12 w ust. 2 wskazano jeszcze jeden dowód potwierdzający zapewnienie warunków do osiedlenia się, niezbędny do uzyskania wizej wjazdowej w celu repatriacji. Jest nim uchwała rady powiatu, zawierająca zobowiązanie zapewnienia miejsca w domu pomocy społecznej na terenie powiatu. Propozycja zapisu ma na celu zapewnienie warunków do osiedlenia się dla starszych samotnych osób.

Ponadto dodano nowy art. 12a przewidujący konieczność uzyskania zgody Prezesa Urzędu na wydanie bądź odmowę wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji lub decyzji o przyrzeczeniu wydania tej wizej. Poprzednio kwestia ta była uregulowana w art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 731, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1180 i Nr 153, poz. 1271). Jednakże z uwagi na brak tego przepisu w projekcie nowej ustawy o cudzoziemcach, zaistniała konieczność wprowadzenia analogicznej regulacji do ustawy o repatriacji. Przed wyrażeniem zgody, o której mowa w tym przepisie, Prezes Urzędu może zwracać się do określonych organów o przekazanie informacji niezbędnych do prowadzonego postępowania. Dotychczas Prezes Urzędu zasięgał informacji w

sprawach należących do jego właściwości na podstawie art. 76a ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach. W projekcie nowej ustawy o cudzoziemcach nie ma już takiego przepisu. A zatem istnieje konieczność wprowadzenia stosownych unormowań w innych aktach prawnych, w tym również w ustawie o repatriacji. Dążąc do wyeliminowania podwójnych odesłań, z którymi związane były problemy interpretacyjne, uchylono art. 13 odsyłający do ustawy o cudzoziemcach. Art. 14 został uzupełniony o wskazanie wytycznych do wydania rozporządzenia, przewidzianego w tym przepisie. Nadano nowe brzmienie art. 15 normującemu sytuację małżonka wnioskodawcy niebędącego osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniego pozostającego pod władzą rodzicielską wnioskodawcy lub małżonka wnioskodawcy, zamierzającego osiedlić się wspólnie z wnioskodawcą na terytorium RP – udziela się im zezwolenia na osiedlenie się. Wskazano, że do udzielania tym osobom zezwolenia na osiedlenie się stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o cudzoziemcach. Są to regulacje, które wskazują przesłanki do odmowy udzielenia tego zezwolenia – art. 65 ust. 1 pkt 2, 3, 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach. Ponadto będzie się stosować także art. 67 ustawy o cudzoziemcach, określający dane, które należy zawrzeć we wniosku o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się. Konsekwentnie dokonano również zmiany tytułu Rozdziału 2. Udzielanie członkom rodziny repatrianta zezwolenia na osiedlenie się, zamiast zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, ma ułatwić adaptację rodziny repatrianta w społeczeństwie polskim przez uzyskanie dostępu do rynku pracy, bez potrzeby posiadania zezwolenia na pracę oraz uprawnień związanych z ubezpieczeniem zdrowotnym, co wpłynie korzystnie na możliwość uzyskania stałego źródła dochodu i korzystania w razie potrzeby z usług medycznych. Proponowane zapisy są również konsekwencją regulacji wprowadzonych w projekcie ustawy o cudzoziemcach.

W art. 16 w celu usunięcia problemów związanych z jego interpretacją w ust. 1 skreślono wyraz „również”, przesądzając tym samym o sposobie nabycia obywatelstwa polskiego w drodze uznania za repatrianta. Ponadto usunięta została sprzeczność istniejąca między wskazanymi w tym przepisie w pkt 4 i 5 warunkami, które muszą być spełnione łącznie, aby osoba mogła zostać uznana za repatrianta. W dotychczasowym stanie prawnym osoba, która ukończyła szkołę wyższą, ma 12 miesięcy na złożenie wniosku do wojewody o uznanie za repatrianta. Jednocześnie musi ona przebywać wówczas na terytorium RP na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony. Zaś zezwolenia tego udziela się tylko na okres pobierania nauki do czasu ukończenia studiów. W związku z powyższym,

nie było możliwe łączne spełnienie tych dwóch warunków. Doprecyzowano także organ właściwy do wydania decyzji o uznaniu za repatrianta przez wskazanie jego właściwości. Natomiast rozwiązanie zaproponowane w art. 17 ma na celu usprawnienie sposobu ustalania kosztów pomocy polegającej na pokryciu kosztów przyjazdu do RP oraz pokryciu kosztów przewozu mienia. Doprecyzowane zostało, że pomoc polegająca na pokryciu kosztów przyjazdu do Polski dotyczy repatrianta oraz członków jego najbliższej rodziny. Przewidziana regulacja pozwoli ponadto na usprawnienie obliczania kwoty pomocy, a przez to umożliwi wywiązanie się z nałożonego na administrację obowiązku udzielenia tej pomocy w terminie 60 dni od dnia nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego. Obowiązek ten wynika z art. 19 ust. 1 ustawy o repatriacji. Obecne regulacje nie pozwalały na terminowe wywiązanie się przez administrację z tego obowiązku. Do udzielenia pomocy w ww. formie konieczne jest bowiem m.in. wydanie poświadczenia obywatelstwa, uzyskanie w drodze korespondencji informacji z PKP na temat ceny biletu na trasie przejazdu repatrianta. Przewidziana została ponadto zmiana art. 18 ust. 1 przez umożliwienie pokrycia kosztów uczestnictwa w kursie nauki języka polskiego także członkom najbliższej rodziny osoby, której wydano decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji. Powyższe rozwiązanie ułatwi proces adaptacji rodzin repatriantów w Polsce. Zmiana w art. 19 ust. 2 polega na wskazaniu przepisu dotyczącego pomocy, tj. art. 17 ust. 3. Pominięcie go w dotychczasowym stanie prawnym wynikało z niedopatrzenia ustawodawcy. Z jednej strony wprowadził on bowiem w stosunku do repatriantów pochodzących z azjatyckiej części byłego ZSRR ograniczenie czasowe w trakcie starania się o pomoc na remont lokalu mieszkalnego do 24 miesięcy od dnia nabycia obywatelstwa polskiego, z drugiej zaś strony nie wprowadził takich ograniczeń wobec repatriantów pochodzących z innych terenów niż azjatycka część byłego ZSRR, którzy tym samym mogli bezterminowo starać się o tę pomoc.

Kolejna propozycja zmiany dotyczy nadania nowego brzmienia art. 21. Rozwiązanie to wychodzi naprzeciw postulatowi uelastyczniania kwot dotacji w zależności od regionu, ze względu na duże dysproporcje w kosztach budowy 1 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego, co jest zgodne z rozwiązaniami przyjętymi w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 168, poz. 1383). Zmiany w tym przepisie dotyczą trybu udzielania dotacji gminie, która zapewni lokal mieszkalny repatriantowi i członkom jego najbliższej rodziny oraz sposobu wykorzystania

tej dotacji, zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych. Wprowadzono ponadto otwarty katalog form przekazania lokalu mieszkalnego przez gminę, która zapewniła repatriantowi taki lokal oraz zniesiono wymóg, aby lokal mieszkalny pochodził z zasobów komunalnych gminy. Przewidziano także wskazanie warunków dotyczących lokalu mieszkalnego, które bierze się pod uwagę udzielając gminie dotacji. W art. 22 wprowadzono możliwość udzielenia przez gminę pomocy repatriantowi przez przeprowadzenie remontu lub adaptacji lokalu mieszkalnego. Przewidziano również wyłączenie możliwości skorzystania przez repatrianta z pomocy polegającej na dokonaniu przez gminę remontu lokalu mieszkalnego, jeżeli wcześniej gmina zapewniając lokal otrzymała dotację w trybie określonym w art. 21 ust. 2.

Zmianie ulega cały Rozdział 6 ustawy regulujący aktywizację zawodową repatriantów. Obecnie przepisy z tego zakresu budzą szereg wątpliwości. Przepisy te pozostawiają bowiem pełną dowolność w formułowaniu przez gminy treści umowy z pracodawcą, nie określają żadnych kryteriów wiarygodności pracodawcy. Rozwiązanie takie stanowi szerokie pole do nadużyć oraz powoduje brak kontroli nad przekazywanymi gminie środkami finansowymi na realizację tego zadania. Ponadto gminy nie mając jasno sprecyzowanych reguł postępowania często boją się podejmować tego zadania, aby nie zostać posądzonym o niewłaściwe zarządzanie środkami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa. Przeniesienie tego zadania na poziom starosty spowoduje w praktyce poszerzenie o obszar powiatu kręgu pracodawców zainteresowanych zatrudnieniem repatrianta. Ponadto pozwoli staroście, który zarządza wyspecjalizowaną strukturą w postaci powiatowego urzędu pracy, racjonalnie koordynować politykę zatrudnienia repatrianta, który jako obywatel polski może również skorzystać z rozwiązań przewidzianych w innych ustawach, np. ustawie o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. Proponowane w projekcie rozwiązania dotyczące aktywizacji zawodowej repatrianta wprowadzają możliwość zwrotu części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych, bądź też kosztów poniesionych przez pracodawcę na przeszkolenie repatrianta, wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenie społeczne, co wpłynie na zwiększenie liczby potencjalnych pracodawców, zainteresowanych zatrudnieniem repatrianta na obszarze danego powiatu. Wskazane zostały ponadto zasady stosowania poszczególnych form aktywizacji zawodowej repatrianta i sposób ich finansowania. Wprowadzona została również zasada, że zawarcie przez starostę umowy z pracodawcą na podstawie ustawy o repatriacji, wyklucza

zastosowanie form aktywizacji zawodowej repatrianta na zasadach określonych w przepisach o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu.

Następna zmiana jest wprowadzana w związku z zastosowaniem skrótu „Prezes Urzędu” – dokonano odpowiednich zmian w tych przepisach, w których pojawia się cała nazwa urzędu.

W związku ze zmianą polegającą na wprowadzeniu instytucji udzielania członkom rodziny repatrianta zezwolenia na osiedlenie się, zamiast zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, przewidziane zostały odpowiednie zmiany w przepisach dotyczących rejestrów prowadzonych w sprawach repatriantów. Rejestr prowadzony przez Prezesa Urzędu został poszerzony o wnioski, decyzje i postanowienia wydane w sprawie o uznanie za repatrianta. Powyższe uregulowanie wynika z dotychczasowych doświadczeń – okazało się, że zgłaszają się osoby, które chcą uzyskać informacje na temat uznania za repatrianta, a rejestr w znacznym stopniu ułatwiłby odszukanie niezbędnych danych.

Zmieniony został art. 38 stanowiący upoważnienie do określenia szczegółowego trybu postępowania w sprawach podziału rezerwy celowej budżetu państwa, udzielania dotacji staroście na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów, udzielania dotacji gminie, która zapewni repatriantom lokal mieszkalny, przekazywania staroście środków finansowych na pokrycie wydatków związanych z udzielaniem repatriantom pomocy oraz wzorów wniosków o udzielenie staroście i gminie dotacji. Regulację dostosowano do zmiany polegającej na przeniesieniu zadania gminy z zakresu aktywizacji zawodowej repatriantów na poziom starosty.

Kolejne przepisy ustawy to przepisy przejściowe. Przepisy te zrównują w prawach małżonka i członków najbliższej rodziny repatrianta, którzy przybyli na terytorium RP na podstawie dotychczasowych przepisów ustawy o repatriacji z osobami, które przybyły do naszego kraju w momencie obowiązywania znowelizowanej już ustawy. Osoby, które wcześniej przybyły na terytorium RP, mogą być traktowane według nowych zasad, tzn. będzie im udzielone zezwolenie na osiedlenie się zamiast zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, bez wymogu dostarczenia dodatkowych dokumentów, czy spełnienia innych dodatkowych warunków, jeżeli złożą odpowiedni wniosek w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy. Jednakże wprowadzono tu zastrzeżenie, wskazując przesłanki odmowy zezwolenia na osiedlenie się, tj. odpowiednie przepisy projektu ustawy o cudzoziemcach.

Kolejny przepis przejściowy przewiduje przejście przez starostów zobowiązań i należności gmin, wynikających z dotacji udzielonych przez wojewodów gminom danego powiatu na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów oraz wejście w prawa i obowiązki strony umów zawieranych na podstawie dotychczasowych przepisów przez zarządy gmin z pracodawcami zatrudniającymi repatriantów. Natomiast w związku ze zmianą zasad udzielania dotacji gminom na zapewnienie repatriantowi lokalu mieszkalnego rozstrzygnięto, że dotychczasowe przepisy będą podstawą obliczania wysokości przyznanej dotacji, jeżeli uchwała rady gminy w przedmiotowej kwestii została podjęta przed dniem wejścia w życie projektowanej regulacji.

W odniesieniu do rejestrów w sprawach repatriantów przewidziano przepis przejściowy wskazujący, że rejestry prowadzone dotychczas na podstawie ustawy o repatriacji stają się rejestrami określonymi w przepisach projektu ustawy.

Niezbędne jest ponadto zachowanie w mocy aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienianego art. 38. Przewidziano zatem możliwość stosowania przepisów dotychczasowego rozporządzenia, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy.

Wprowadzono też obowiązek ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o repatriacji w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, z uwagi na wprowadzenie dość obszernych zmian w tej ustawie, a przez to zmniejszenie jej czytelności.

Jako datę wejścia w życie ustawy wskazano 15 czerwca 2003 r. z uwagi na to, że wejście w życie zmian proponowanych w ustawie o repatriacji powinno nastąpić wraz z wejściem w życie nowej ustawy o cudzoziemcach.

Mając na uwadze projektowane zmiany w ustawie o repatriacji przewiduje się, że nastąpi ograniczenie wydatkowania środków budżetowych w związku ze zmianą sposobu obliczania dotacji dla gminy, w przypadku gdy zapewni ona lokal mieszkalny repatriantowi i jego rodzinie. Dotychczas bez względu na koszt wybudowania lokalu mieszkalnego oraz niezależnie od regionu kraju, gminy mogły ubiegać się o dotację w jednakowej wysokości. Obecnie wysokość dotacji będzie zróżnicowana, nie tak sztywna jak do tej pory, uzależniona od ceny m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego w danym regionie kraju. Nie przewiduje się wzrostu wydatków na realizację zadań związanych z repatriacją. Nadal będą pokrywane z rezerwy celowej budżetu państwa zgodnie z przepisami ustawy o repatriacji gwarantującymi tworzenie tej rezerwy.

Odnośnie do skutków finansowych związanych z wejściem w życie ustawy, przewiduje się, że nastąpi ograniczenie wydatkowania środków budżetowych w związku ze zmianą sposobu obliczania dotacji dla gminy, w przypadku gdy zapewni ona lokal mieszkalny repatriantowi i jego rodzinie. Dotychczas bez względu na koszt wybudowania lokalu mieszkalnego oraz niezależnie od regionu kraju, gminy mogły ubiegać się o dotację w jednakowej wysokości. Obecnie wysokość dotacji będzie zróżnicowana, nie tak sztywna jak do tej pory, uzależniona od ceny m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego w danym regionie kraju. Nie przewiduje się wzrostu wydatków na realizację zadań związanych z repatriacją. Nadal będą pokrywane z rezerwy celowej budżetu państwa zgodnie z przepisami ustawy o repatriacji gwarantującymi tworzenie tej rezerwy.

Natomiast zmiany kompetencyjne wprowadzone w ustawie o repatriacji, polegające na przejęciu przez starostów dotychczasowych zadań zarządu gminy w zakresie aktywizacji zawodowej repatriantów, spowodują konieczność poniesienia wydatków związanych z udzielaniem repatriantom pomocy w tej formie. Koszt aktywizacji zawodowej repatriantów na jedną osobę wyniesie ok. 20 000 zł w skali roku. Oszacowania wydatków dokonano biorąc pod uwagę wielkość środków finansowych przeznaczonych dla gmin na wykonanie tego zadania w 2001 r. Wydatki związane z pomocą dla repatriantów, w tym także z ich aktywizacją zawodową będą finansowane z rezerwy celowej, której wysokość w 2003 r. wynosi 15 mln zł.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że skala zjawiska jest tak niewielka, że nie było konieczności tworzenia przez gminy dodatkowych stanowisk pracy do obsługi tych zadań. Tym bardziej zatem obecnie nie ma potrzeby, w związku ze zmianami kompetencyjnymi, przewidywania zwiększenia liczby etatów na zadania z tego zakresu dla powiatów, zwłaszcza że dotychczas powiatowe urzędy pracy wykonują, wynikające z ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, zadania z zakresu aktywizacji zawodowej, w odniesieniu do bezrobotnych i innych osób poszukujących pracy.

Ocena skutków regulacji (OSR).

1. Podmioty objęte ustawą:

Przepisy ustawy o zmianie ustawy o repatriacji oddziaływać będą na następujące podmioty:

- 1) repatriantów oraz członków ich najbliższej rodziny,
- 2) organy właściwe w sprawach cudzoziemców:
 - a) Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców,
 - b) Komendanta Głównego Straży Granicznej i komendantów granicznych placówek kontrolnych Straży Granicznej,
 - c) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
 - d) Szefa Agencji Wywiadu,
 - e) Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,
 - f) ministra właściwego do spraw zagranicznych,
 - g) wojewodów,
 - h) starostów,
 - i) konsulów.

2. Konsultacje:

Projekt ustawy w wersji, gdy stanowił część projektu ustawy o cudzoziemcach, został uzgodniony z członkami Rady Ministrów i Szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, wojewodami oraz Radą do Spraw Uchodźców w ramach uzgodnień międzyresortowych, jak również zaopiniowany przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców oraz Fundację Helsińską. Ponadto projekt został przekazany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, która do chwili obecnej nie przedstawiła stanowiska w sprawie.

3. Wpływ projektu na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny:

Mając na uwadze projektowane zmiany w ustawie o repatriacji przewiduje się, że nastąpi ograniczenie wydatkowania środków budżetowych w związku ze zmianą sposobu obliczania dotacji dla gminy, w przypadku gdy zapewni ona lokal mieszkalny repatriantowi i jego rodzinie. Dotychczas bez względu na koszt wybudowania lokalu

mieszkalnego oraz niezależnie od regionu kraju, gminy mogły ubiegać się o dotację w jednakowej wysokości. Obecnie wysokość dotacji będzie zróżnicowana, nie tak sztywna jak do tej pory, uzależniona od ceny m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego w danym regionie kraju. Nie przewiduje się wzrostu wydatków na realizację zadań związanych z repatriacją. Nadal będą pokrywane z rezerwy celowej budżetu państwa zgodnie z przepisami ustawy o repatriacji gwarantującymi tworzenie tej rezerwy.

Natomiast zmiany kompetencyjne wprowadzone w ustawie o repatriacji, polegające na przejęciu przez starostów dotychczasowych zadań zarządu gminy w zakresie aktywizacji zawodowej repatriantów, spowodują konieczność poniesienia wydatków związanych z udzielaniem repatriantom pomocy w tej formie. Koszt aktywizacji zawodowej repatriantów na jedną osobę wyniesie ok. 20 000 zł w skali roku. Oszacowania wydatków dokonano biorąc pod uwagę wielkość środków finansowych przeznaczonych dla gmin na wykonanie tego zadania w 2001 r. Wydatki związane z pomocą dla repatriantów, w tym także z ich aktywizacją zawodową będą finansowane z rezerwy celowej, której wysokość w 2003 r. wynosi 15 mln zł.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że skala zjawiska jest tak niewielka, że nie było konieczności tworzenia przez gminy dodatkowych stanowisk pracy do obsługi tych zadań. Tym bardziej zatem obecnie nie ma potrzeby, w związku ze zmianami kompetencyjnymi, przewidywania zwiększenia liczby etatów na zadania z tego zakresu dla powiatów, zwłaszcza że dotychczas powiatowe urzędy pracy wykonują, wynikające z ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, zadania z zakresu aktywizacji zawodowej, w odniesieniu do bezrobotnych i innych osób poszukujących pracy.

-
- ¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 42, poz. 475 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 127, poz. 1090.
 - ²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 168, poz. 1383.
 - ³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 42, poz. 475, Nr 89, poz. 973, Nr 100, poz. 1080, Nr 122, poz. 1323 i 1325, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1793 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 675, Nr 113, poz. 984, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679.
 - ⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 731, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1180 i Nr 153, poz. 1271.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr Min DH/ 476 /2003/DPE-kg

Warszawa, 25.01.2003

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o repatriacji, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o repatriacji (pismo nr RM-10-7-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Krzysztof Janik
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 7 lutego 2003 r.

Cena 1,47 zł + 22% VAT

